

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל
בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת ויגש

ז' טבת תשפ"ב 1106

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

4:22	4:06	4:15	4:00
------	------	------	------

הדלקת נרות

5:18	5:14	5:17	5:15
------	------	------	------

מוצאי שבת

5:56	5:52	5:54	5:53
------	------	------	------

רבניו תם

בשבת מרכזין על תענית " בטבת שיחול ביום שלישי

הילולא דצדיקיא

- ז. רבי משה דוד וואלי, מתלמידי הרמח"ל
- זא. רבי מרדכי יוסף מראדזין, מח"ס מי שילוח האדמו"ר מאוסטרובצה
- ח. רבי יחזקאל הולצשטוק
- חא. רבי יחזקאל הולצשטוק
- חב. רבי יחזקאל הולצשטוק
- ט. רבי אברהם חיים שור, מח"ס תורת חיים
- טא. רבי אליהו אמסלם, חמיו של הבבא סאלי

י. רבי נתן מברסלב

יא. רבי יהושע שרבאני
מזקני המקובלים בירושלים

יב. רבי שלמה בן רבי עקיבא איגר
מחבר גליון מהרש"א

יג. רבי אברהם חיון, מח"ס תורת השלמים

יד. רבי משה מרגליות
מח"ס פני משה על הירושלמי

יז. רבי עזרא דנגור, חכם באשי בבבל

יח. רבי יצחק הוברמן מרעננה
מח"ס ברכה משולשת

רועה צאן מגונה במצרים היאך עשה אותם פרעה רועי צאן על הצאן שלו?

אלא כך אמרו רבותינו (ב"ר סח, ו) "בזמן שהצדיק בעיר הוא זיוה הוא הדרה. יצא משם - פנה זיוה פנה הודה פנה הדרה". מלמד שבזמן שהצדיק בעיר, אנשי העיר למדין הימנו להיות נוהגין כמותו, ובשעה שהוא עושה מעשים טובים ועוסק בתורה אף הן עושין כנגדו. ואמרו (סוכה נו, ב) טוב לצדיק טוב לשכנו.

הנה למדנו שבשעה שהבריות רואין את הצדיק כשהוא מטיב את דרכיו אף הם למדים ממעשיו, ובשעה שירדו יעקב ובניו למצרים היו אף המצריים למדין ממעשיהם הטובים של הללו ופסקו להיות עובדים לצאן. לכן אמר פרעה ליוסף "ושמתם שרי מקנה על אשר לך", מגיד שחזר בו ולא היה עוד משתחוה לצאן.

ואימתי חזרו ועבדו לצאן? כיון שמת אותו פרעה כמו שנאמר (שמות א, ח) "ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף".

ומנין לנו שאף המצריים עצמם פסקו להיות עובדים לצאן? שהרי הוא אמר (בראשית מז, ז) "ויאמר יוסף הבן מקניכם ואתנה לכם במקניכם אם אפס כסף. ויביאו את מקניהם אל יוסף ויתן להם יוסף לחם בסוסים ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר ובחמורים וינהלם בלחם בכל מקניהם בשנה ההיא".

הגע עצמך: וכי מהיכן היו להם צאן? הרי היו עובדים להם! תאמר שמכרו את אלהיהם! אלא מכאן אתה למד שבשעה שירדו יעקב ובניו למצרים, היו המצרים מסתכלים במעשיהם ולומדים מהם.

כיון שהכניס פרעה לתוך שלו, התחילו חוששין שמא יהיו נטמעים בין האומות במצרים, באותה שעה קיבל בני יעקב על עצמם שיהיו גודרים עצמם בכמה דברים כדי שלא יהיו נטמעים בין המצרים, וקבלו עליהם להיות נזהרין מן הערווה ואינם משנים את שמם לשונם ומלבושם (לקח טוב. שמות ו, ו) ובזכות הדברים הללו זכו ליגאל.

מכאן אתה למד קל וחומר: אם הרשעים המצריים למדו ממעשיהם הטובים של יעקב ובניו ופסקו לעבוד עבודה זרה, אנחנו - קל וחומר וכן בנו של קל וחומר שאנו צריכים ללמוד ממעשיהם של צדיקים, ולא עוד אלא בשעה שהם מוכיחים אותנו על אחת כמה וכמה שאנו צריכים לשמוע לדבריהם.

וכמה פעמים אני רואה אנשים נרדמים בשעה שהחכם יושב ודורש ואינם שומעים דבריו, עליהם הכתוב אומר (משלי כח, ט) "מסיר אזנו משמוע תורה", ואין שעה טובה לאדם לשוב בתשובה יותר משעה זו שהחכם יושב ודורש ומשמיע דברי תוכחה. וכך אמרו חז"ל (מדרש משלי י) אמר הקב"ה בשעה שחכם יושב ודורש אני מוחל ומכפר עונותיהם של ישראל.

משביר לרדוד

כח השפעתן של צדיקים

"והיה כי יקרא לכם פרעה ואמר מה מעשיכם ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו ועד עתה גם אנחנו גם אבותינו בעבוד תשבו בארץ גושן כי תועבת מצרים כל רועה צאן".

ובמדרש אמרו: מפני מה אמר הכתוב "ומקצה אחיו"? ללמדך שלא היו גבורים. ומפני מה לקח יוסף הצדיק חמשה אנשים מאחיו, שהיה יודע באחיו כל גבור וגבור שהיה בהם, ועשה הדבר בחכמה אמר אם מעמיד אני גבורים לפני פרעה, רואה אותן ועושה אותן אנשי מלחמות.

פליאה נשגבה היא ממני. וכי תאמר שפרעה לא היה יודע שאחי יוסף גבורים הם והרגו עיר שכם. ולא עוד אלא הרי אמרו רבותינו (תנחומא ויגש ה) "באותה שעה צווח יהודה בקול גדול, ונפלו כל חומות שבמצרים והפילו כל החיות שבמצרים ונפל יוסף מכסאו וירד פרעה מכסאו ונפלו שיניהם, וכל הגבורים שהיו עומדין לפני יוסף נהפכו פניהם לאחוריהם ולא החזירו עד יום מותן.

אם כן כיצד תאמר שלא היה פרעה מכיר בכוחן של האחים הללו? והיאך עלתה על דעתו של יוסף לרמות את פרעה?!

אלא כך אמר להם יוסף, אם אני אומר לו לפרעה שאתם רועי צאן והבאתם את צאנכם עמכם מארץ כנען, אפילו תהיו גבורים וחזקים אינו נותן אתכם שרים על צבא מצרים, מפני שהצאן הם אלהותן של המצרים ורועי צאן תועבה למצרים, ואין מעמידין מהן לא מלך ולא שר וירחיב אתכם מעליו.

ומה טעם לא היה יוסף מבקש שיהיו אחיו שרים בצבא מצרים? שכן יודע היה יוסף הצדיק שעתידיים ישראל להיות במצרים כמה מאות שנה, ואם יתישבו בערי המצרים אזי יהיו למדין פמשיהן הרעים, הלכך נתחכם ונתן להם עצה זו שירחיק אותם מפרעה מעליו.

ואף הקב"ה חשב מחשבות שלא יהיו ישראל נטמעין בין האומות ויהיו לומדים ממעשיהן. שכן אתה מוצא שעד שהיו יעקב ובניו בארץ כנען לא היו אלא שבעים נפש בלבד, כיון שירדו למצרים פתח הקב"ה מעינותיהם וילדה אשה אחת ששה בכרס אחד מה שלא היו יולדות לפני כן. ואלמלי היו יולדות כיוצא בדבר בארץ כנען, שמא לא היו כולן יורדין למצרים והיו כמה מהם נשתירין בארץ כנען והיו נטמעין בין האומות, הלכך סתם הקב"ה מעינותיהן עד שירדו למצרים עם יעקב אבינו, ובשעה שהצדיק עמהם אינם למדים ממעשיהם של הגויים.

יתר על כן, כיון שירדו יעקב ובניו למצרים - פסקו המצריים לעבוד לצאן. ומנין אני אומר כן, שהרי נאמר (בראשית מז, ב) "ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים ויציגם לפני פרעה". ממשמע שנאמר לפניו "כי תועבת מצרים כל רועה צאן" משמע שלא היו רועי צאן מצויים במצרים, שהרי צאן אלהות של מצרים היה, ולא היה אדם שראי לרעות ולהנהיג את האלהות, אלא היו הצאן מפוזרים בכל המדינה.

אם כן כיצד נאמר להלן (בראשית מז, ו) "ושמתם שרי מקנה על אשר לך", ופירש רש"י "על צאן שלי". אתמהא, אם היו

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

ברכות לאריכות ימים

כאשר נבחר הגאון רבי אריה לייב גינצבורג זצ"ל, בעל ה'שאגת אריה' לכהונת רבה של מיץ, היו מאנשי הקהילה שרמזו על דאגתם מפני עובדת היותו בגיל כה מופלג, כבן שבעים שנה. ה'שאגת אריה' התייחס לענין זה בדרשה הקרובה שנשא אז בפני הקהל. הוא פתח בתשובת יעקב לפרעה "ימי שני מגוריי... מעט ורעים". והקשה שבעצם לא שאלת פרעה לאורחו "כמה ימי שני חייר" מובנת, שהרי לא מן הדין הוא לשאול כך אורח ברגעי הפגישה הראשונים, וגם לא תשובת יעקב, המתאונן ומבכה על צרותיו, מתקבלת, שהלוא מה ענין לזה אצל שאלת פרעה בן כמה הוא.

אלא, ביאר רבי אריה ליב בטוב טעם: פרעה ידע שהשפע שבו למצרים בזכות יעקב בא, וחשש שלא יאריך ימים בשל זקנותו המופלגת, ולכן שאלו בדאגה בן כמה אתה. הבין יעקב לרוחו, וענהו שבאמת אינו זקן כפי שנראה, שהרי לא הגיע עדיין לימי אבותיו, ומה שהלבינו שערותיו אין זה אלא משום הצרות שפקדוהו.

כך אני, שב השאגת אריה ואמר על עצמו: מעט ורעים היו ימי חיי, נרדף וגולה הייתי וקפצה עלי הזקנה, אבל מבטיחכם אני שעוד אאריך ימים עמכם.

מוקדם יותר כאשר מספר אנשים במינסק הצרו לו ל'שאגת אריה', בתקופה שכיחן בה כראש ישיבה, עד שנאלץ לבסוף לנטוש את העיר, היתה במינסק אשה צדקנית ושמה בלומקה לבית ווילענקין, והיא זו שהיתה תומכת בו ומסייעת לו במזון ובמזון.

אשה צדקנית זו בנתה עבורו בית מדרש מיוחד, אשר נקרא מאז ועד מלחמת העולם השנייה "בלומקע'ס קלויז" (בית מדרש - בלומקע). לימים נוסדה בבית מדרש זה ישיבה בתמיכתה, על ידי ר' חיים מוולוז'ין ותלמידיו, וכראשי ישיבה כיהנו בה גדולי החכמים בדורותם.

מסופר שה'שאגת אריה' האציל לאשה הנדבנית את ברכתו, שתזכה לבנות בית כנסת אחד במינסק ומשנהו בארץ הקודש. שנים רבות אחר כך, והיא מתקרבת כבר לגיל גבורות, השתוקקה בלומקה לקיים את ברכת הצדיק ולעלות לארץ ישראל. הלכה ושאלה בעצתו של רבי חיים מוולוז'ין, הלעלות אם לאו.

וכך השיב לה רבי חיים: אחר שיש באמתחתך ברכה מהרבי, אם כן מדוע תמהרי לנסוע, ומי יודע כמה תארכי ימים אחר כך. הלוא בין כך ובין כך מובטח לך שתבני בית מדרש בארץ ישראל. מוטב איפוא שתמתיני ותראי כיצד יפול דבר.

נענתה האשה לעצת רבנו ונשארה לדור במינסק. רק כעבור שנים, בהגיעה כבר לגיל מופלג ביותר, נסעה סוף סוף לארץ הקודש, הקימה בית כנסת כברכת השאגת אריה, ותיכף שנסתיימה בנייתו נפטרה הצדקנית ושבה חיים לכל חי...

ארחות ישראלים

הליכות והלכות בין אדם לחברו

זהירות מלעורר חשד על עצמו

חובה על כל אדם להיזהר מלעשות מעשים המעוררים על עצמו חשד שהוא עובר חלילה על רצון השי"ת, וצריך אדם לצאת ידי חובת הבריות כשם שצריך לצאת ידי חובת המקום.

וכבר כתב החתם סופר זיע"א שקל יותר לצאת ידי שמים מאשר לצאת ידי חובת הבריות. ואולי על כך אמר שלמה המלך בחכמתו "אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא".

על אדם כזה שהוא עושה במודע דברים המעוררים חשד, כתב המאירי שאין איסור לחשוך בו.

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בחלום אדבר בו

באחד הימים צלצלה אליי אישה וסיפרה במר לבה שבעלה נטש את דרך ה' ואיננו הולך בדרך התורה כבימים עברו.

שנים רבות הם נשואים זה לזה, והקב"ה זיכה אותם בבנים, בעושר, בכבוד ובכל טוב. ובמקום שבעלה יודה לאלוקיו על כל הטובה שגמל עימו ויקיים את מצוותיו מתוך שמחה וטוב לבב, בחר בעלה דווקא בדרך הרעה וככל שהימים חולפים הוא מתרחק יותר ויותר מדרך הישר.

הצטערתי מאוד לשמוע את דבריה של האישה, ועלה בדעתי שאם אשוחח עם בעלה פנים אל פנים ואנסה להשפיע עליו לטובה, אולי אצליח בסייעתא דשמיא לגרום לו לשוב למוטב.

לפיכך ביקשתי מהאישה שתאמר לבעלה שיבוא אליי, כיון שאני חפץ לשוחח עימו.

האישה, שהכירה את נפש בעלה, חששה שמא הוא לא יסכים לבוא לפניי ולשמוע את דבריי, אולם משמיים הבחינו בכוונותיה הטהורות, והקב"ה בחסדו הגדול סייע לה בדבר.

באותו לילה נדדה שנתו של בעלה ובתוך כך נפלה עליו פתאום תרדמה, ובחלומו הוא ראה אותי צועק עליו וגוער בו: "מדוע עזבת את דרך התורה ובגדת באלוקיך? כיצד מעז אתה לעבור על מצוות התורה? הלא תבוש?" ולאחר מכן חלם גם שהכיתי אותו מכות נמרצות על מעשיו.

למחרת בבוקר סיפר היהודי לאשתו על חלומו הנורא, והיא בחוכמתה הציעה לו שיפנה אליי ושוחח עימי על כך. שהרי אני הופעתני לו בחלומי.

כאשר היהודי בא לפניי, הוכחתי אותו בתוכחות מוסר ובמילים נוקבות על מעשיו הרעים, ושידלתי אותו לשוב למוטב. לבסוף היהודי קיבל את דבריי והבטיח לי שלא יחזור לסורו, ובסייעתא דשמיא זכה להתחזק ולעלות במסילה העולה בית א-ל.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויהי דבר ה' ואתה בן אדם" (יחזקאל ל"ז)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על מלכות יהודה ויוסף שלעתיד לבוא הם יתאחדו ככתוב: "ואתה בן אדם קח לך עץ אחד וכתוב עליו ליהודה ולבני ישראל חבריו ולקח עץ אחד וכתוב עליו ליוסף וגו', והיו לאחדים בידך".

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הבכיה על צער חורבן בית המקדש

"ויפול על צוארי בנימין אחיו ויבך" (בראשית מג, ל)
פרש רש"י: על שני מקדשות שעתידי להיות בחלקו של בנימין וסופן להחרב. ובנימין בכה על צואריו. על משכן שילה שעתידי להיות בחלקו של יוסף וסופו להחרב.

וצריך להבין, למה בכו עכשיו על חורבן בית המקדש מה שייך זה לכאן, וכן יש לדקדק להלן בפר' דכתיב "ויאסר יוסף מרכבתו ויעל לקראת ישראל אביו גשנה וירא אליו ויפל על צואריו ויבך על צואריו עוד". פרש"י אבל יעקב לא נפל על צוארי יוסף ולא נשקו, ואמרו רבותינו שהיה קורא קריאת שמע. וצריך להבין למה קרא ק"ש דוקא בשעת פגיעתו עם יוסף, ועוד למה כל אחד בכה על החורבן שהיה אצל חברו ולא על החורבן שהיה אצלו.

וי"ל עפ"י מ"ש בספר חפץ חיים על התורה, על הפסוק "ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף", וז"ל במשך כל הזמן מאז באו בפעם הראשונה למצרים לשבור בר, ויוסף התנכר אליהם וידבר אתם קשות וחדש אותם כמרגלים, שאלו איש את אחיו קושיות הרבה מה זה ועל מה זה וכו', וכן בפעם השניה תמהו ושאלו מה זה עושה ה' אלקים לנו, עד ששמעו מפי אחיהם את שני המילים הללו אני יוסף, ומיד סרו כל הקושיות וכו', כן כאשר ישמעו העולם את שני המילים אני ה', יתרצו כל הקושיות והתמיהות על הנהגת העולם שהוא לכאורה לפלא בעינינו עד עתה, יתבררו ויתחווירו כל העניינים, וראו כל בשר יחדיו כי יד ה' עשתה הכל לטובתנו. עכ"ל. ועפ"י דבריו הק', י"ל דהנה על פי טבע היה להם לבכות על שנפגשו ונתאחדו אחר כ"כ שנים הרבה של פירוד, אבל הם ידעו שהפירוד היה גזירת המקום והכל הוא לטובה, ולכן לא רצו לבכות על הפגישה, ולא לבכות כלל לא יכלו להתאפק, לכן בכו וכווננו שהבכיה הוא על חורבן בית המקדש.

הוטעם שבחרו לבכות דוקא על חורבן בית המקדש ולא על דבר אחר הוא, משום שהפירוד שהיה ביניהם היה משום שנאת חנם, ובחטא זה נחרב בית המקדש השני כמ"ש חז"ל (יומא ט, ב), לכן עכשיו שהתאחדו בכו על החורבן שהוא תוצאה משנאת חנם, ועוד רצו לתקן השנאת חנם שהיה ביניהם לגמרי, לכן כל אחד בכה על החורבן של חברו.

אבל יעקב היה במדרגה גדולה כל כך, שלא היה לו צורך לבכות כלל על שנפגש עם יוסף אחר כ"כ שנים הרבה של פירוד, מפני שידע שהכל הוא ממנו יתברך, לכן קרא ק"ש להראות שה' אחד והכל הוא ממנו יתברך.

שבת שבתון

א. שדה שיש בה תולעים המזיקים לאילנות, יש אומרים שאסור לרסס שם כדי להמית את התולעים. וכל שכן אם מרסס קודם שהתולעים הגיעו, שגם בזה אסור. ויש אומרים שמלאכת עישון שאסורה בשביעית, היינו דווקא באופן כזה שמטרתו להשביח את האילן, אבל אם הריסוס בא למנוע נזק, שהמומחים טוענים שהעץ ימות, או שרוב פירותיו יתקלקלו, מותר, ובפרט על ידי גוי. ויש חולקים. וכיון דשביעית בזמן הזה מדרבנן, יש לילך להקל במחלוקת זו. אך קודם שמרסס יברר היטב שהדבר הכרחי לקיום הפירות והירקות, ולא רק כאמצעי זהירות לבד כבכל השנים.

וכיום שיש מזיקין רבים בקרקעות, וגם החקלאות צפופה ביותר, כמעט כל ריסוס בא לאוקמי אינלא.

ב. יש המרססים אף באופן האסור, כמו בתפוחים ואגסים שבתחילת הקיץ [שעל העץ] שמרססים אותם, וזה בכלל להשביח את הפירות [אברויין] שאסור, ובאופן כזה יש ליעץ להם להרחיק את המזיקים בכיוס, והיינו לעטוף כל פרי ופרי בשקית ניילון. שהרי מותר לתת בשנת השמיטה שקיות ניילון על הפירות בעת גידולם על העץ, בכדי למנוע מהם נזק שמגרע באכילתם.

ג. עכברים שמפסידים לאילן, מותר לצודן בשביעית כדרך, ואפילו בשדה הלבן הסמוכה לשדה האילן מותר לצודן כדרכו. ומותר לתת רעל עכברים בשביעית בשדה, כדי למנוע מהעכברים להזיק לאילנות.

ד. מי שגדלו לו בשדהו עשבים רעים שהם מפריעים לצמחים וחונקים אותם, והדבר ברור שללא טיפול יזיקו לצמחים נזק ממשי, מותר לו לרסס בחומרי הדברה על העשבים. ואם לא מועיל ריסוס, מותר עידור אפילו במעדר רגיל, ובלבד שיקפיד לא להפוך את הקרקע.

ובשעת הצורך גדולה יש להתיר אף בכלים חקלאיים רגילים, כגון סכין שאינו הופך את האדמה. ואין ראוי ליתן הלכה זו ביד כל אחד, וצריכים לשאול שאלת חכם שידון בכל מקרה.

ה. מותר לנקות את הגינה שבחצירו הסמוכה לביתו, ולהוציא את הלכלוך המפוזר בגינה, כל שכוונתו היא רק לצורך נקיון הגינה ולא לצורך זריעה. וכן מותר לאסוף את שיירי העצים מהגינה על ידי מטאטא, אפילו מטאטא-דשא, וכן להסיר את האבנים, כל שניכר שאין כוונתו לצורך עבודת האדמה. וכן מותר לתלוש מהחצר עשבים וקוצים כאשר כוונתו שתהיה לו אפשרות לשבת וליהנות מהחצר, או לעבור שם. וטוב שיניח כסאות ושלחן בחצרו, כדי שיהיה מוכח שכוונתו להשתמש בחצר ולא להכינו לזריעה.

ואמנם מעיקר הדין בחצר הסמוכה לבית אין צריך היכר, דזה גופא היכר.

חידודי הפרשה

חידודים לפרשת ויגש

1. באיזה אופן מותר לתלוש מהחצר עשבים וקוצים?
2. מהו ההקשר בין פסוקי ההפטרה לפרשת השבוע?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

זכר צדיק לברכה

רבי חיים תודרוס תפלינסקי זצ"ל

שכונת בתי ויטנברג בירושלים, נתברכה ביהודים רמי מעלה, ביניהם צדיקים ותלמידי חכמים מופלגים, אשר לא היה להם בעולמם אלא עסק התורה ועבודת הבורא בלבד. בין אותם דמויות הוד אשר התגוררו בשכונה זו, בלטה דמותו של יהודי נעלם, יהודי אשר קשה היה לעמוד על טיבו, ואשר עשה הכל כדי שלא יחזיקו ממנו כלל: רבי חיים תודרוס תפלינסקי זצ"ל.

רבי חיים מחייב את בני דורו, להיזהר בכבוד כל יהודי, גם כאשר נראה הוא פשוט יתר על המידה. שכן רבי חיים תודרוס בימי חייו, נראה היה ליהודים רבים כחידה מעניינת, והיו אף שמחוטר ידעה לזלו בו, אך למעשה היה אחד מן הצדיקים הגנוזים והנסתרים המיוחדים בדורו. ואף מה שנתפרסם אודותיו אין זה אלא בבחינת "מגלה טפח ומכסה טפחיים".

רבי חיים תודרוס גדל בין חומותיה של ירושלים של מעלה, אותה ירושלים המלאה בהמוני יהודים עובדי ה' מופלגים, ותלמידי חכמים רמי מעלה. הבית בו גדל היה בית חם לה' ולתורתו, שם גדל על ברכי אביו הצדיק רבי שמואל

תפלינסקי זצ"ל בעל קונטרס "הצוואה".

כבר בצעירותו זכה לסיים את כל הש"ס כולו, ובהמשך הזמן היה כבר בקי בכל מכמני התורה הקדושה, שולחן ערוך, ספרי קבלה שונים, זוהר הקדוש ועוד. כאשר התבגר יותר, הרבה בהתבודדות ופרישות, ורק עסק התורה ועבודת התפילה היו מנת חלקו, כשהוא מתרחק מהבלי עולם כליל.

אלו שהכירוהו מלפנים ידעו כי יהודי גדול ניצב לפניו, איש קדוש שראשו מגיע השמימה, ונודע בכוחו הגדול בתפילה ובהחשת ישועות גדולות שלא על פי דרך הטבע. אך מטעמים הכמוסים עמו נוהג לעשות עצמו כאיש עממי, ועושה כל מיני טעדיקי שכל הרואהו יחשוב כי חלילה איש שבור ומסכן עומד לידו.

גדולים וצדיקים היו עמו בקשרי ידידות ושיח תורני, עליהם נמנו גדולי ישראל המפורסמים וכמובן צדיקים נסתרים, אולם את הערכת גדולי ישראל אליו וגדולתו האמיתית דאג להסוות בהנהגותיו הפשטניות ביותר, עד כי קשה היה לנהוג בו כבוד. לעיתים רבות היה רבי חיים יושב ועוסק בתורה בהתלהבות גדולה, ואילו ברגע אשר נכנסו אנשים לתוככי הבית פנימה, סגר במהירות את הספר והחל לעשות עצמו כשיכור ובטלן...

את דרכו זו אשר החל ללכת בה, לנהוג דרך בזיון בעצמו, נהג לעיתים בצורה חדה, ובכך גרם שיהיה קשה מאד לדעת מה מסתתר מאחוריו, שכן לעיתים עשה עצמו כאחד הריקים, אשר לא כל אדם יכול היה לקחת על עצמו מסירות נפש כזו.

פעם בעת רצון נענה רבי חיים ואמר לתלמידו: "וכי חושב הנך שלא קשה לי לעשות עצמי שיכור, ולבוזות עצמי ואף לגרום כי אנשים יבזוני, אך מה אעשה "והתפרסמותי זו הסתלקותי!"...

סיפר אחד מתלמידיו: הלכנו פעם אני ורבי חיים ברחובה של עיר, ולפתע ניגש יהודי זקן לרבי חיים, ומסר בידו קוויטל עבור פלוני הזקוק לישועה גדולה, רבי חיים עיין בפתק, ומיד קרעו לשניים, הזקן בראותו זאת, לזלזל ברבי חיים ואמר: "משוגע". ואילו רבי חיים אמר לי בניחותא: הלה בטח חושב כי בוודאי שיגעון נזרק בי, שכן מדוע קרעתי את הפתק, אך לו ידע כי בזה שקרעתי את הפתק קרעתי באותו רגע את הגזירה, בודאי היה נוהג אחרת...

באחד הימים הגיע רבי חיים לעיירה נתיבות, ונכנס לבית מו"ן הגה"ק הסבא קדישא האדמו"ר רבנו ישראל אביחצירא זצ"ל, באותה שעה ערך הסבא קדישא סעודת מצוה, ורבים ונכבדים ישבו מסביב לשולחנו של הצדיק.

לפתע עלה רבי חיים על שולחנו של הצדיק, והחל לרקוד ולפזז, אחד מן המסובין חשב כי הינו משוגע ח"ו, וגער בו לרדת מן השולחן משום כבודו של מזבח וכבוד הצדיק. אולם אז כעס הבבא סאלי על אותו אדם, ושלחו מעל פניו, תוך כדי שהינו מצווה על רבי חיים להמשיך ולרקוד על השולחן כרצונו.

על סיבת הדבר סיפר לאחר מכן חתנא דבי נשיאה הגה"צ רבי דוד יהודיוף זצ"ל. הבבא סאלי לחש באוזני ואמר: דע לך כי היה גזירה קשה מאוד, ורבי חיים רקד ורקד עד שביטל את הגזירה. והתבטא עוד בהפלגה על כל תנועה שעשה רבי חיים...

בתקופה האחרונה לימי חייו, דיבר רבי חיים רבות כי הוא רואה שעומדת לבוא חלילה רעידת אדמה גדולה, ואלפים ורבבות משונאיהן של ישראל יכולים ללכת חלילה. הוא פנה אז לאחד מבני ביתו ואמר: "אני אלך כפרה אינני יכול לסבול זאת". ואכן לאחר כמה ימים ביום השביעי לחודש טבת, עלתה נשמתו בסערה השמימה.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?
פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il
ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי
מאת מורנו ורבנו
כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
ניתן לשלוח הודעה
אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו
ותחי נפשכם

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.